

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunsten, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1. August 1880.

29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i Ephraim, Sanpete County, Utah, Søndag den 13de April 1879.

(Fortsat fra Side 311.)

Vi burde være kjærlige og overbarende med hverandre og ikke lade os beherske af Had og dårlige Følelser. Det tilhører aldeles ikke Evangeliet at pleje eller give Lust for Hidsighed eller bruge haarde Ord, men Saadant har sin Oprindelse nedenfra. Dette er blevet os forklaret og tydeliggjort tidligere. En-hver Mand, siger en af de Gamle, som opnuntrer til at gjøre det Gode, er af Gud, og enhver Mand, som leder til Ondt, er af den Onde og kommer nedenfra.

Undertiden hører jeg En eller Anden sige: Jeg hader denne Mand. Jeg veed ikke at der er en eneste Person i hele Verden, som jeg hader. Besalingen er, at vi skulle elskje hverandre. Da Jesus var færdig til at stille forlade sine Disciple, var Hovedindholdet af hans Bøn: Fader, jeg beder for dem, som Du haver givet mig; de ere dine og Du haver givet mig dem. Jeg beder for dem, Fader, at de maa blive Et, ligesom Du og jeg ere Et, at de maa

blive Et i os. Er det muligt, at en Søster eller en Broder, en Borger af Guds Rig, et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, En, som maaske har anmænet af Guds Huses Ordinancer og som forventer at have Omgang med Guds Hellige, jeg siger, er det muligt, at en Saadan kan indlade sig i Trette med sin Broder om Nødder eller Legetøj eller andet Ubetydeligt og derpaa tale om, at man har krenket hans Ere. Jeg skal sige Eder, at dersom I tage Bare paa Eder selv, vil Eders Ere nok tage Bare paa sig selv, og I behøve ikke at behyrdé Sindet desangaaende. Behandler hverandre paa en retfærdig Maade. Dersom I have synDET imod hverandre eller bedraget hverandre, da benyt den første Leilighed, I have, til at give hverandre Oprejsning deraf. Have I talst fornarmende til Eders Broder eller Søster, gaa strax til dem og tilstaa Eders Forseelse og bed om Tilgivelse, samt lovere at gjøre bedre

i Fremtiden. Og saa burde han eller hun paa den anden Side sige: Ja, og maaske ogsaa jeg sagde Noget til samme Tid, som saarede Deres Følelser, er Edersorsaa god at tilgive mig dersor. Hvordan meget bedre og hvormeget mere overensstemmende med en Helligs Kaldelse er ikke en saadan Fremgangsmaade, fremfor den at nære onde Tanker og Had i Hjærtet. Og I Forældre! kalder Eders Familier sammen om Morgenens og om Aftenen for at paakalde Herren, og nedbedrer hans Belsignelser over Eders Familier, Eders Folk og Hjørder samt over Alt, hvad I have, og trættes ikke med hverandre fordi der er Mangel paa Vand til at vande Eders Marker med. Jeg siger Eder i Israels Guds Navn, at dersom I ville gjøre Eders Pligter, vil Gud opfylde sine Løfter til Eder og han vil forsyne Eder med saa meget Vand, som I have Brug for. „Prøv mig derved,” siger Herren, „om jeg ikke skalaabne Eders Himmelens Sluser og udgyde Eder Belsignelse, indtil I have ikke Nok at tage udi.“ I Egtemænd! Behandler Eders Hustruer paa den rette Maade og omgaas dem med Kjærlighed og Følsomhed, lægger vind paa at gjøre dem Livet behageligt og gjør ligeledes deres Huse og Omgivelser behagelige; gjør Alt, hvad der staar i Eders Magt, for at gjøre dem lykkelige. Og I Hustruer værer kjærlige mod Eders Mænd og beslit Eder paa at gjøre deres Hjem til en lille Himmel og søger med Alvor efter at saa Herrens Belsignelser til at hvile over Eders Boliger. Og I Forældre! Behandler Eders Børn paa en vis og forstandig Maade; opdrag dem i Herrens Frygt; thi de ere af større Værd til Eder end mange andre Ting, som I tilhænke Opmærksomhed til. Og I Børn! adlyder Eders Forældre, ærer Eders Fader og Moder. Husk paa, at Eders Mødre

have vaaget over Eder med Duhu, og Eders Fædres Hjørter banke varmt for Eders Belsård, thi deres Kjærlighed og Hengivenhed for Eder er stor. Forvold dem ikke Sorg ved at svigte Sandhedens Principer, men vandrer paa Livets Vej. Lad mig sige til Forældre og Børn, Mænd og Kvinder og til alle de Hellige: Frygter Gud, sætter Eders Tillid til ham og efterlever Eders hellige Religions himmelske Principer.

Jeg vil sige nogle saa Ord til Ros for mange af vore Brødre, og jeg tror at de ville være anvendelige paa Mange, som her ere tilstede. Jeg har ingen Tilhøjelighed til at dadle, men jeg har stor Lust til at tale rosende om mange af mine Brødres og Søstres ødle Virksomhed. Der er for Exempel i Øabet af de sidste Aar blevne indbetalt 50,000 Dollars mere i Indtægtstilende end Aaret forud. Dette taler til Øre for de Sidste-Dages Hellige, ikke fordi Herren behøver disse Ting, men han ønsker at prøve sit Folk. Det beviser imidlertid, at de Hellige gjøre Fremgang paa den rette Vej, og det er også Tilstedeværelsen af den rette Slags Følelse iblandt de Hellige. Herren siger: „Fører al Tienden til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prøve mig derved, om jeg ikke skalaabne Eder Himmelens Sluser og udgyde Eder Belsignelse, indtil I have ikke Nok at tage udi.“ Herren ønsker at prøve sit Folk, thi han siger, at han vil have etprøvet, lutret og renset Folk og dette er een Maade, hvor paa han agter at prøve dem. Foruden denne Tiende er der blevne anvendt 250,000 Dollars paa Templet i Logan samt paa Templet i denne Dal; alt dette er meget rosværdigt og beviser, at de Hellige have Guds Sags Fremme for Øje. Jeg tror jeg i Herrens Navn kan tale godt til et Folk, som vil gjøre dette — det

vil sige, dersom de ved Siden af ville lægge det onde tilhøide. Lad os fortætte med at gjøre det Gode. J have gjort omtrent ligesaa meget her i Dalen, som de have i Logan, hvor de forvente at saa Murene af deres Tempel op i Sommer, men de havde jo ikke en saadan Grundvold at legge, som den J have maattet bygge her. Bjærget, hvor paa vi bygge Templet hersteds, synes at have en forkert Form, men saa kunne vi jo nok tildanne det. Kristen taler om, at Bjærgene skulle fornædres, og vi maa indrømme, at J have gjort en hel Del for at jævne dette Bjærg. Gud finder Behag i Eders Arbejde, Alting gaar sin rette Gang hos Eder og derfor taler jeg til Eders Opmuntring, saaledes som jeg gjør.

Det glæder mig at se Søstrene af Hjælpeforeningerne tage saa virksom en Del i Arbejdet. De aftenkomme i Sandhed meget Godt og deres Virksomhed er til Ære for dem. Og saa have vi vore unge Mands og unge Kvinders gjennidige Uddannelsesforeninger; de 'gjøre ligeledes en hel Del Godt. Og i Eders Skole- og Undervisningsvesen gjøre J ogsaa temmelig god Fremgang. Er det ikke saaledes, Broder Peterson? (Præsident Knud Peterson: Jo temmelig god). Vi ønske ikke, at Fremmede skulle undervise vore Børn. Vi behøve dem ikke til at vise os Vejen til Himmelten, gjøre vi? Dersom vi gjorde det, vilde det ikke gavne os Noget, thi de kjende ikke selv Vejen. Altsaa skulde vi ønske, at de ikke vilde besatte sig med at indprænte salste Begreber paa vore uskyldige Børns Sind. J ville se den Dag, da Zion vil være ligesaa langt foran den øvrige Verden i alle Ting, henhørende til Videnskab og Lærdom, som vi i Dag ere i Henseende til religiøse Sager. Mark mine Ord og nedskriv dem og se om de ikke vilde gaa i Opsyldelse. Vi ere ikke

afhængige af Mennesker, men kun af Herren. Vi sit ikke vort Præstedomme eller vor Kundskab fra Mennesker; den kom fra Gud. Verden beraaber sig paa at vide en lille Smule om hvad man kalder Videnskab, Literatur og Kunst. Hvor sit de deres Kundskab om disse Ting fra? Og hvad er det, de egentlig vide? De kjende lidt til Naturens Love. Men hvem stiftede disse Love? Herren gjorde dette, og han forstaar hvorledes han ved Hjælp af dem skal regjere Naturen, og det er ved hans almægtige Kraft at Alting regjeres.

Jeg erindrer, at jeg for en længere Tid siden havde en Samtale med nogle berømte Videnskabsmænd i Europa, og jeg forklarede for dem nogle af de Principer, som var aabenbarede til Profeten Joseph Smith, angaaende de himmelske Legemer. De blev forbundede over at høre, at saa store Ideer og Tanker kunde opkomme hos En, der var forholdsvis usæd. En af dem bemærkede endog, at de var de skjønneste og helligste Principer, han nogensinde havde hørt. En Anden sagde, at han havde læst og studeret en hel Del, men der var endnu meget for ham at lære. Vi ere, som Frankmanden vilde sige, enrapport med Gud eller i Samfund med Gud. Lad os leve saaledes, at vi vedblivende kunne staa i dette Forhold til vor himmelske Fader, saa at Engle kunne betjene os og hans hellige Land bo hos os. Vi have modtaget Kunskab og Oplysning fra ham; det tilkommer os nu at gaa fremad fra Sandhed til Sandhed, fra Kundskab til Kundskab og fra Visdom til Visdom. Og medens Nationer ville gaa tilgrunde, Troner omstyrtes og Himmelens Gud rygte Jordens forfærdigt, ja medens Elementerne smelte sammenstillet den stærke Hede, til Opsyldelse af gamle saavelsom nyere Profetier og

Aabenbaringer, ja, medens alle disse Ting skulle finde Sted, vil Herren være naadig mod Zion. Dog vil Dommen begynde ved Guds Hus. En mindre Grad af disse Plager vil ramme os, men det vil kun blive som Intet at regne mod den strætelige Ødelæggelse, Elendighed og de mange Lidelser, som vil ramme de Ugudelige, der ere dømte til at lide under Guds retfærdige Brede. Det tilkommer os som Guds Hellige at være trofaste og opjagtige i at holde Guds Love for at vi kunne gjøre os verdige til hans beskyttende Omsorg og Besigelser.

Endnu et Par Ord om en anden Gjenstand. Vi behøve Eldster til at gaa ud for at prædike Evangeliet. Men der findes Nogle, som sige: Her have vi denne unge Mand, som er lidt overgiven af sig; dersom han kom paa Mission, vilde han maa ske forbedre sig. Broder Peterson, vi ønske ikke Saadanne til at gaa som Representanter af Jesu Kristi Evangelium. Og jeg siger til Eder, I Stavspresidenter, vi ønske ikke at noget Saadant skal finde Sted; vi ønske Mænd, som have den Helligaands Gave i dem, Mænd, der ere i Besiddelse af Guds Gave og Kraft. Vi ønske ikke at vore Brødre skulle gaa ud i Verden for at forbedre sig. De ere ikke stillede til at leve i Zion, dersom de ikke kunne omvende sig her hjemme. Vi maa have Mænd, som ere fulde af Tro og den Helligaand, til at prædike Ordet. Og I

halvsjærds og Højpræster, vaagn op til en fuld Bevidsthed om Ansvarligheden af Eders Kalbelse, aflag Eders Daarskaber og alt det, som er upassende, og lær at forstaa, at I i Virkeligheden ere den levende Guds Ejendomme, thi Gud vil holde Eder ansvarlige for det Præstedommene, I bære. Erer dersor Herren og Eders Præstedomme, og naar I da gaa ud til Jordens Nationer, bærende kostbar Sæd, ville Englene gaa med Eder og den Helligaands Gave skal følge Eder i Eders Administrationer, og skjøndt I maa ske ville rejse bort grædende, bærende Evangeliets kostbare Sæd, ville I vendt tilbage med Glæde, bringende Eders Neg med Eder.

Maa ske jeg har talt længe nok; maa Gud velsigne Eder mine Brødre og Søstre. Og maa Herren velsigne Hjælpeforeningerne samt de unge Mænds og unge Kvinders Foreninger. Og maa han velsigne Eders Præsident og hans Raadgivere, og ligeledes Eders Biskopper tilligemed deres Raadgivere, samt Alle, der frygte Gud og beslritte sig paa Retfærdighed. Og maa Herren vor Gud tilintetgjøre de Planer, som vore Ejender legge for at gjøre os Skade, og maa de Ugudelige ikke have Magt til at tilhøje Guds Israel noget Ondt. Og maa Gud velsigne hele Israel, maa Zion rejse sig og skinne og Guds Herlighed hvile paa hende. Dette beder jeg i Jesu Navn. Amen.

Hvem er vis? Den, som er lærvillig. Hvem er mægtig? Den, som overvinde sig selv. Hvem er rig? Den som er tilfreds. Hvem er øret? Den, som ører Andre.

Den, som gaar for ner Synd idag, kan let falde i den imorgen. Klogskab vil ikke altid vove sig til Uskyldighedens Rand.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Eldste George Reynolds.)
(Fortsat fra Side 320.)

Helaman, Helamans Søn.

Denne Patriarks Liv er ikke saa omstændelig beskrevet i den inspirerede Optegnelse, som hans Faders eller hans berømte Søn, Nephis, Liv. Hans offentlige Løbshæne var kun kort sammeulignet med deres, og der fandt heller ikke saa mange vigtige Begivenheder Sted under hans Regjering og religiøse Forvaltning, som paa hans Faders og Søns Tid. I Aaret 53 f. Kr. blev han anbetroet de hellige Plader af hans Onkel Shiblon, Almas Søn, og tre Aar senere (Aar 50 f. Kr.) valgte Nephiterne ham til deres øverste Dommer, i hvilket Embede han forvaltede Lovene i Netfærdighed og med Upartiskhed indtil han døde i Aaret 39 f. Kr. Han havde to Sønner, som han kaldte Nephi og Lehi, efter hans Folks første Stamfædre. Hans ældste Søn, den retfærdige og trofaste Nephi, blev hans Esterfolger paa Dommersædet og tog Bare paa de hellige Plader, tilligemed de andre vigtige Ting, som fulgte med dem.

De faa Aar, som gik forud for Helamans Ansættelse paa Dommersædet, kunne henregnes iblandt de vigtigste Aar af Nephiternes Historie, thi paa den Tid paabegyndtes den frygtelige og djævelske Organisation, Gadianton-Nøvere, der i en lang Tid var en sand Forbandelse til det gamle Amerikas Indbyggere og bidrog meget til Nephiternes endelige Ødelæggelse. I Aaret 52 f. Kr. døde Overdommer Pahoran, hvilken Begivenhed gav Anledning til en alvorlig Strid iblandt Nephis Folk. Tre af hans Sønner, nemlig Pahoran, Pacumeni og Paanchi, trægtede med Uergjerrighed efter det Embede, som var blevet ledig formedelst deres Faders Død. Hver af dem havde

sine tilhængere og velhændere, men i Overensstemmelse med Nationens Lov blev Sagen bilagt ved Folgets Stemme og Pahoran blev valgt. Pacumeni fandt sig i Folgets Afstemning, men Paanchi gjorde Forseg på at afstedkomme et Oprør, for hvilken Forbrydelse han blev fængslet, forhørt i Overensstemmelse med Lovene og dømt til Døden. Desvagter forsvarede den ugodeligere Del af Befolkningen fremdeles hans ulovlige Fordringer og de besluttede derfor at dræbe Pahoran; de satte ogsaa deres Beslutning igennem, thi Overdommeren blev myrdet af en Snigmorder ved Navn Kishkumen. Deine affyelige Handling blev udøvet medens den høje Embedsmænd sad paa Dommersædet for at forvalte Lovene, men ved hjælp af Morderens Medforbundne lykkedes det denne at undslip. Disse uløse Mand forbandt sig til sammen ved en hemmelig Ed og Pagt, at de aldrig vilde aabenbare, hvem Pahorans Morder var, og de besværgede hverandre indbyrdes ved de strækkelige Eder, at de vilde skjule hverandres Forbrydelser, staa hverandre bi i deres Nyverier og Plyndringer og sætte deres Lederes Planer og Besalinger igennem. Som Leber for denne Bande af Oprørere, Forredere, Snigmordere og Nøvere stod Gadianton, den ugodligste af dem alle.

I Aaret efter Pahorans Mord gjorde Lamaniterne et nyt Indsald i Nephiternes Land. Deres Krigsvæsen var saa forbedret og deres Fremrykning iværksattes med en saadan Hurtighed, at Nephiterne allevegne flyede for dem. De angreb ikke Stederne paa Grænsen, som Nephiterne havde formodet, men marscherede

midt igjennem Landet og hærjede og plyndrede i dets tætteste befolkede og frugtbareste Dele. Førend de skæslagne Nephiter kunde saa deres Hære samlede, havde Fjenden allerede angrebet og indtaget deres smukke og stærkt befestede Hovedstad, Zarahemula, ved hvilken Lejlighed Overdommer Pacumeni blev dræbt. Opmuntrede ved deres uafbrudte Held rykkede Lamaniternes General længere mod Nord og forsøgte i sin Frighed at vedligeholde Forbindelse med sit eget Land, hvorfor han snart vovede sig saa langt hen, at Nephiternes General Moronihah omringede ham med sine Hære, dræbte ham og ødelagde næsten aldeles den lamanitiske Armee, saa at kun en meget lidt Del af den nogensinde kom tilbage til Familier og Venner i det sydlige Nephis Land. Efter at Fred var gjenoprettet, var der betydelig Strid iblandt de oprørste Nephiter om hvem der skulle være den næste Overdommer, men da de mere retfærdige endnu helsigvis havde Flertallet paa deres Side, blev Helaman ifølge Loven valgt ved Folks Stemme.

Eftersom Helaman var en godfrygtig Mand, var Gadianton som Bande og dens Medforbundne meget misfornøjede med hans Valg, hvorfor de besluttede at dræbe ham, ligesom de tidligere havde gjort den yngre Pahoran, og derpaa indsette Gadianton som Dommer i hans Sted. Som Nedskab til at udføre den affyelige Handling valgte de Kishkumen, den Samme, som tidligere havde dræbt Pahoran; men Jehovas beskyttende Haand var udrakt til Helamans Beskyttelse og han blev bevaret fra Snigmorderens Vaaben. En af Helamans Tjenere (maaske en Slags Opdagelsesbelært, der i saadan vankelige Tider var ansat for at bevogte den farlige Klasses Bevægelser) blev i forklaædt Tilstand bekjendt

med Nørverbandens Foretagender samt deres Hensigter med Hensyn til hans Herre. Da Kishkumen var paa sin Vej for at udføre sin blodige Daad, mødte han denne Tjener, hvis Navn ikke er anført, og han gav Morderen et af deres hemmelige Tegn. Dette havde til Følge, at Kishkumen betroede Tjeneren sit Grindes Bestaffenhed og bad om at blive hemmelig ledsgaget ind i Dommerhallen, hvor Helaman for Tiden befandt sig, udførende sit Embedes Pligter. Dette bleve de strax enige om og de To begave sig strax til Stedet, hvor Morderen ventede at finde sit Offer. Tjenerens Lærlighed havde fjernet alle Mistanke og Snigmorderen var ikke længere paa sin Vagt. Et belejligt Øjeblik gjemimborede derfor Tjeneren Kishkumen, og han udførte Gjerningen med en saadan Færdighed, at Nørveren faldt død om uden et Sut. Tjeneren løb sjælligt til Dommerhallen og underrettede Helaman om Alt, hvad han havde hørt, set og gjort. Uden Ophold blev der strax udsteds Ordre for Bandens Paagribelse, men dens Medlemmer, som mærkede at Kishkumen ikke kom tilbage, begyndte at frygte for at denne maaske havde været uheldig i sit djævelske Foretagende, hvorfor de, under deres Leders Anførelse, flyede ad en lønlig Vej ind i Ørken og skjulte sig paa et Sted, hvor de ikke kunde findes.

I de følgende Aar gjorde Nephiterne stor Fremgang i timelig Henseende, men vare ikke meget retsfærdige. De spredte sig og anlagde Kolonier i alle Retninger. Mange Tusinde emigrerede til det nordlige Land, og iblandt disse var der et stort Antal af de Ammoniter, som oprindeligt vare Lamaniter. Mange ny Stæder anlagdes og de gamle forbedredes. Skibsbyggeriet blev drevet i en stor Udstrekning og Kunster og Fabriksvæsenet opmuntredes. Templer, Tabernakler og

Gudsdyrkelsessteder blevne opførte alle vegne. Kort sagt, Folket spredte sig og anlagde Stæder og Byer overalt paa begge Kontinenter baade mod Nord og Syd, Øst og Vest. Den hellige Historiestriver beretter, at han ikke har strevet en Hundrededel af Folkets Foretagender, eller om deres Ulgudelighed og Netsærdighed, deres Krigs og Uenighed, deres Fred og Lykke, men mange Optegnelser blevne holdte, paa hvilke Beretninger om disse Ting blevne indgraverede, og saamneget deraf, som er nødvendigt for Verdens Gode, vil komme for Lyset i Herrens egen bestemte Tid.

Beretningen om den øvrige Del af Helamans Regeringstid er meget kort. I Aarne 45 og 44 f. Kr. var der nogen Uenighed i Landet, men i Slutningen af det følgende Aar ophørte den i en stor Grad og mange Dusinde blevne døpte til

Omverndelse. Saad stor var Kirkens Lykke paa den Tid, at selv Præstedømmet forundrede sig derover samt over de mangfoldige Befsignesser, som blevne udgydte over Folket. Denne lykkelige Tilstand varede indtil Helamans Død, skjønt den tiltagende Stolthed og Forfængelighed, der som Følge af den vedvarende Lykke og Velstand havde rodfæstet sig i mange af de Kristnes Hjørter, gjorde mer eller mindre Skade til sine Tider.

Helaman selv var en retsærdig Mand. „Han iagttog at holde Guds Forordninger, Domme og Besalinger, og han gjorde det, som var ret i Guds Øjne bestandigt; og han vandrede paa sin Faders Veje, hvorfor det gik ham vel i Landet.“ Saaledes striver Historiestriven om denne Herrens Ejener, og hvad Mere kan der siges om nogen Mand?

(Fort.)

Joseph Smiths Bøn i Liberty Fængsel.

Følgende Bøn blev opsendt af Profeten Joseph Smith om Vaaren 1839, da han tilligemed sine Medfanger under stækkelige Lidelser sad indespærret i Liberty Fængsel, Clay County Missouri, samtidig med, at de hellige for deres Tro Styld blevne drevne fra deres Hjem i Staten Missouri af den grusomme og barbariske Pøbel:

„O min Gud, hvor er Du! og hvor er det Paulun, som dækker dit Skulested? Hvorlange vil Du holde din Haand tilbage? naar skal dit Øje, dit rene Øje, stue ned fra de evige Himle paa dit Folks og dine Ejeneres Trængsler, og naar skulle deres Naab naa dit Øre? Hvorlange skulle de taale al den Forurettelse og lovstridige Undertrykelse, før dit Hjerte røres og stemmes til Medsyn for dem? O Gud, Du Almægtige, Du, som har ståbt Himmelnen, Jorden, Vandene og Alt, hvad i dem er, og som styrer og undertvinger Djævelens og Schœols mørke, faldne Hærskarer! udstryk din Haand, lad dit Øje se, lad Sløret borttrykkes, lad dit Skulested ikke længer være tildekket, lad dit Øre paavirkes, lad dit Hjerte blødgjøres, lad din Fortornelse optændes mod vore Fjender og havnu vore Forurettelser i din grumme Brede med Netsærdighedens Sverd. Thukom, o Gud, dit lidende Folk, og dine Ejener villeprise dit Navn evindeligen.“

Svar: „Min Søn! Fred være med din Sjæl; din Modgang og dine Lidelser ere af kort Varighed, og dersom Du bærer dem med Taalmodighed, skal Gud ophøjse Dig. Du skal sejre over alle dine Fjender; dine Venner skulle staa Dig bi og de skulle etter hilse Dig med hjærtligt Hjerte og varme Haandtryk. Du er endnu ikke som Job; dine Venner bebrejde Dig ikke, eller bestyldte Dig for Overtrædelse, som Tilsædet var med ham; og de, som anklage Dig for Overtrædelse, skulle se deres Haab flygte, og deres Forventninger skulle smelte som Rimfrosten for den opgaaende Solens varmende Straaler.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Nødvendigheden af Forberedelse.

Enhver Ting i Naturen gjør kun Fremgang gradvis. Man vil vist næppe i Nogenting kunne se en pludselig Overgang fra en Tilstand til en anden, uden den nødvendige Forberedelse, og saaledes forholder det sig ogsaa med Guds Verks Anliggender i Almindelighed.

Førend Frelseren begyndte sit jordiske Missionsembede var det nødvendigt, at Folkets Sind skulle beredes for hans Komme. Johannes den Døber, Kristi Forløber, som besad og virkede med det Aaroniske Præstedømme, blev sendt for at de Sagtmødige og Ædmyge iblandt Menneskene maatte blive beredte for Modtagelsen af den store Æpperstepræst, som holdt Fuldmagtens Nøgler til at meddele den Hellig-aands Daab. Menneskene maa annamme de mindre førend de kunne antages at være skilte for Modtagelsen af de større Gaver. Kristi Lære indbefatter saaledes ogsaa den naturlige Filosofi, at Disciplene burde gives Linie paa Linie og Bud paa Bud", indtil de til sidst skulle komme frem fra et forholdsvis aandeligt Mørke for at glæde sig i de evige Sandheders hellige Lys.

Før at illustrere denne evangeliiske Theori kunne vi hændrage Øpmærksomheden paa den Erfaring og Undervisningsmethode, som Herren fandt nødvendig at lade Israel gjennemgaa i Ørken, førend de vare beredte til at indgaa i det forsynede Land. I Forbindelse hermed kunne vi ogsaa henweise til den ligesaa betegnende Erfaringsstole, som han har ladet og som han fremdeles lader Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige gjennemgaa, i den Hensigt at berede hans Folk for den Dag, da de skulle vorde rede til at annamme den Forenede Orden baade med Hensyn til timelige og aandelige Ting, thi under dette himmelske System vil Guds Zion blive opbygt og blive iflødt den Hærlighed, hvorom Profeterne have talet. Men vi ønske ved denne Lejlighed at indstrække vores Betragtninger angaaende denne Gjenstand til vores nærværende mere praktiske Pligter.

Vore Eldster ere vidende om den Forsigtighed og Bisdom, som de nødvendigvis maa lægge for Dagen, naar de optræde iblandt visse Klasser af Folket med Evangeliets Budstab, som er gjengivet i denne Tidsalder. Nogle Folks Sind kunne sammenlignes med Kurve, der ere fulde af Stene, som man ønsker at rydde bort og derpaa fylde Kurvene med Æbler. Førend det er muligt at anbringe Frugten der, er det nødvendigt først at forslytte Stenene, saa at den fornyede Plads kan tilvejebringes. Stenene ere en Forestilling af de falske religiøse Begreber og Ideer, hvormed Folkets Sind er formørket paa Grund af falske Traditioner og Lærdommme. Disse Hindringer lade sig imidlertid ikke forslytte hos denne Klasse af Mennesker ved Forkyndelsen af hvad vi undertiden talde Evangeliets højere Principer, førend de simplere og let forståelige Begyndelsesgrundte blive dem forklarede. Naar en Sandhedens Forkynder med den nødvendige Forsigtighed og Omhu har forklaret Evangeliets Principer og baaret Bidnesbyrd om hvad Gud er iferd med at ud-

føre paa Jorden og dem, som han taler til, forskyde Lyset og fremdeles klynde sig til Bildfarelser, da er han imidlertid fri for videre Ansvar og kan roligt forlade dem med hans eget utvetydige Vidnesbyrd om Verkets Sandhed.

Det glæder os at se den Nidkærhed, som Brødrene i Almindelighed lægge for Dagen, for at bringe Menneskene til Sandhedens Erkjendelse og til Kristi sande Faaresti, og tillige at se deres Forsigtighed i ikke paa nogen upassende Maade at nøde eller friste Nogen til at lade sig døbe, idet de forstaaat at disse, som underlalte sig denne hellige Handling, maa være beredte og forstaa for sig selv Nødvendigheden og Betydningen deraf. Vi kunne ikke være for tydelige i vort Vidnesbyrd med Hensyn til at vise Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Ordinancer for derved at erholde Frelse i Guds Rige, men det Øvrige maa vi overlade til den Troende selv. Vore Eldster indbyde Folket til at komme frem og blive døbte af Vand og Land og de Troendes eget oprigtige og alvorlige Forlangende om at annehmen disse Ordinancer er et af de bedste Beviser paa, at de ere skikke til at modtage dem. Dersom andre Tegn paa Omvendelse have vist sig, vil Forberedelsen kunne betragtes som fuldstændig og saadan Nydøbte ville forhaabentlig blive trofaste Medlemmer af Kirken.

Forsigtighed skulde udøves med Hensyn til at kalde og ordinere Brødre til Prestedømmet. Ethvert Embede i Kirken er uden Undtagelse af en vigtig og hellig Beskaffenhed, fordi de alle indbefatte Myndighed fra Gud. De Paamindelser som Paulus gav Timotheus i Forbindelse med denne Gjendstand, ere nu ligesom i gamle Dage anvendelige baade paa Personer og Samfundet som et samlet Hele: „Jeg besværger Dig for Guds og den Herres Jesu Kristi og de udvalgte Engles Hensyn, at Du skal holde disse Ting uden Partiskhed, saa at Du Intet gjør efter Tilhjælighed. Læg Du ikke snarlig Hænder paa Nogen.“ 1 Tim. 5, 22, 23. Ordination til Prestedømmet foretages under Hånders Paalæggelse og Mand skulde kom med Visdom og under Bejledning af Herrens Land kaldes til at indtage hellige Embeder. Saadanne, som blive kaldte, burde være beredte for Modtagelsen af den himmelske Gave og skulde have en god Forstaelse om Ansvarret, den medfører. Naar Nogen, som har Myndighed til at kalde og ordinere Andre til Prestedømmet, lader sig beherske af nogen anden Tilskyndelse end Overbevisningen om, at Personen, som bliver kaldet, er skiftet til at paataage sig de Ansvarligheder, som Embedet medfører, eller har noget Andet end Herrens Befærds for Øje, da viger han bort fra Landen og Meningen af sin Kaldelse.

Det tilkommer enhver god, oprigtig og trofast Mand i Kirken at modtage Prestedømmet i Herrens egen bestemte Tid, dersom han forbliver tro. Det er derfor Enhvers Pligt at gjøre sig bekjendt med Beskaffenheten af de Pligter, som tilhører dets forskellige Embeder. Paa denne Maade vil han berede sig selv for Modtagelsen af denne store Gave. Det maa i Sandhed være ubehageligt for Saadanne, som have modtaget denne Myndighed i en eller anden Grad at være uvildende om de Pligter, som tilhøre Embedet, de beklæde. En saadan Stilling er i Virkeligheden i højeste Grad usovnelig med Kirkens rette Orden. Dersom en Mand, som foregiver at være Snedker eller Murer, skulde faa Ansettelse i et af disse Fag og det da skulde vise sig, at han ikke forstod sig paa hvorledes en Dør skulde laves eller en Mur opføres, hvor beklagelig og urimelig vilde da ikke hans Stilling være.

Saaledes forholder det sig ogsaa med Diaconen, Larren, Præsten, Eldsten, den Halvsjærs og Højpræsten, som er uvidende om Pligterne, tilhørende hans specielle Kaldelse. De, som besidde Præstegnmet, ere Guds Ejendomme og Arbejdere, og Herren fordrer, at de skulle tjende og forstaa deres forskellige Embeders Pligter og Ansvarligheder. Den Forberedelse, som berettiger Mand til Forfremmelse i Præstegnmet, kan man ikke let tage Fejl af. Dersom en Mand allerede indtager en Stilling, som han ikke arer, da maa det strax være klart og indlysende, selv for en Person med indstyrket Forstand, at han ikke er stillet til at tage noget fremadgaaende Skridt, hvad Stilling og Ansvar angaar. Derimod tjener det som et temmelig stærkt Bevis for, at han tidligere har været fremhævet uden tilbørlig Hensyn til den nødvendige Forberedelse. Deine sidste Anstue vil imidlertid ikke være anvendelig i alle Tilfælde, da Nogle, som blive kaldede, undertiden ville virke med Flid og Ridderhed en Tid og siden henfalde til Rigegyldighed.

Nødvendigheden af Forberedelse viser sig i enhver Ting, som staar i Forbindelse med Guds Verk, og det er en almindelig Regel, at Velsignelser, som opnaas ved den mindste Anstrengelse, ogsaa blive mindst paaflynnede. Dette har bekræftet sig ved mange Tilfælde med Flere, som ere komne til Zion uden nogen synnerlig Anstrengelse fra deres Side. Man har opnaaet Velsignelsen paa en let Maade, og den Verdi, man har tillagt den, har i mange Tilfælde været forholdsvis ringe; thi Mennesker i Almindelighed ere meget tilbøjelige til at vurdere og paaflygne en Ejenstand i Forhold til hvad det har kostet dem at komme i Besiddelse deraf. Dengang de Hellige, efter først at have gjennemgaet store Prøver og udholdt mange Lidelscer i Babylon, maatte foretage en over 1000 engelske Miles lang og missommelig Rejse over Vestens store Sletter, over de høje og stejle Bjerge, samtid maatte vade over talrige Bjergstrømme for at komme til de Helliges Forsamlingssted, da glædede de sig overordentlig, efterat de endelig havde naaet deres Rejses Maal. De vare da i Almindelighed tilstrækkelig prøvede til at kunne forblive hos Guds Folk i Fattigdom eller Overslod, i Medgang eller Modgang. Den bedste Forberedelse for Alle er, at faa den Helligaand til deres Ledssager, at være flittige til at lære og udføre deres Pligter, underkue Egenkærighed og legge Bind paa den edle Egenstab, som vi kalde Selvopofrelse.

Præsident Wm. Budges Besøg.

Den 17de forrige Maaned havde vi den Glæde at byde Velkommen i vor Midte Præsidenten for den europæiske Mission, William Budge, tilligemed Eldsterne Mormoni Snow, en Søn af Apostlen Ceraurus Snow, og L. R. Martineau. Den følgende Dag overværede de og talte i to gode og velbesøgte Møder, som afholdtes her i Staden paa de Helliges Forsamlingslokale. Søstrene af den „Kvindeelige Hjælpeforening“ havde den foregaaende Dag smykket Lokalset med Blomster og Grønt paa en særdeles smagfuld Maade. Efter at have tilbragt nogle Dage i Hovedstaden, afrejste Brødrene, ledssagede af Præsident N. Wilhelmsen, den 23de til Kristiania, hvor de ankom den følgende Dags Formiddag kl. 10, alt vel. Paa Turen ville de ogsaa besøge Stockholm og Göteborg.

Dette Aars andet Emigrantselskab vil afgaa fra København den 30te August. Priserne ville blive ligesom ved forrige Emigration. Konferencepræsidenterne bedes at indsende Listen og Penge til dette Kontor senest inden den 20de.

Tale af Eldste Wilsford Woodruff,

afholdt ved Kvartalskonferencen for Utah Stav, Søndag den d. 30de Maj 1880.
(Fra »The Territorial Enquirer«.)

Teg vil op løse nogle saa Vers af en af Profeterne i det gamle Testamente (Taleren læste Ezekiels 12te Kapitel fra 21de til 28de Vers.) Teg ønsker at læse disse Skriftsteder, fordi jeg tror, de ere anvendelige paa os i den Tid og Slekt, i hvilken vi leve. Ligesom alle andre Folk og Slagter, ja kort sagt, ligesom den hele sækeriske Verden, ere vi tilhøje lige til at henvette disse Abenbaringer til en meget sjælden Fremtid. Ved at overveje Abenbaringerne, Profeterne og Herrens Ord til os eller til Folket, som har levet i nogen anden Tidssalder, har jeg erfaret, at Herren altid siger, hvad han mener, og mener, hvad han siger. Da Apostlen Petrus ved en vis Lejlighed talte om Profeti, sagde han: „Thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Billie, men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Hellig-aand.“ 1 Petr. 1, 21. I denne Tidssalder have vi Pagtens Bog, saavel som Bibelen og Mormons Bog, og alle de Abenbaringer, som disse Bøger indeholder, ville, uden Hensyn til Slektens Vantro, blive opfylde paa deres bestemte Tid og Sted. De gamle Patriarker Esterkommere, som nedstamme fra Joseph igennem Ephraim, ere blevne spredte blandt Jordens Nationer; men Herren har vaaget over dem, og i hans egen belejlige Tid oprejste han Joseph Smith, en virkelig Esterkommer af den Joseph, som blev folgt til Egypten. Han fremkom

og lagde Grundvorden til Guds Kirke og Rige paa Jordens. Vi have set dens Opkomst samt dens stadige Fremgang indtil denne Dag, men vi have aldrig set Herrens Ord slaa Fejl. Enhver Profeti, som findes nedstrevet i Bibelen, Mormons Bog eller Pagtens Bog og som nogensinde er blevne givne, ligesaa Adams Dage til nærværende Tid, er er eller vil blive opfyldt paa Jordens. Maaden, hvorpaa de skalde opfyldes, blev fremstillet for de gamle Profeters Øjne. Vor Historie, som et Folks betragtet, vare Rejsere og Vandringen langs Plattefloden, vor Indsamling til disse Bjerges Dale og vor Opstiftelse af Sandhedens Banner imellem disse Bjerge, er Alt-sammen Noget, som de gamle Profeter saa i Syner. Vi ere indsamlede her til Israels Bjerge og vort Samfund bestaar idag af Representanter fra næsten alle Nationer paa Jordens. Vi kunne saaledes nævne Rusland, Østerig, Preussen, Polen og hvilkensomhelst anden Nation eller Øerne i Havet, og de have alle afgivet Medlemmer til de Sidste-Dages Helliges Samfund. Da vi den 24de Juli 1847 ankom til denne Dal, tilligemed President Young og mange af denne Kirkes Eldster, der nu befinde sig i Aandernes Verden, fandt vi en vild Ørken, der var næsten ligesaa gold og øde som Sahara, og det saa ud, som om Mennesker slet ikke kunde saa Opholdtet her, men vi kom under Herrens

Varetægt, ansørte af hans Profeter, og vi kunne idag se Folgerne. Vi kunne nu rejse 700 engelske Mile fra St. Charles i Nord til St. George i Syd, og hvad finde I? Golde Orkener ligesom tidligere? Nej, men derimod Landsbyer, Stæder, Tabernaller og Templer, og istedetfor nogle saa Individuer findes vi nu over 150 tusinde Mennesker i disse Bjerges Dale.

Vi kunne se dette Folk gjøre stadig Fremgang i Lykke og Bestand, i Overensstemmelse med Profeternes Ord. Det Spørgsmaal opstaar i mit Sind: Er ikke alle Profeterne opfyldte allerede? Nej, der er endnu noget af det, som Ezekiel saa, der ikke er opfyldt, men alle Herrens Ord ville blive fuldbydede i rette Tid. Der siges imidlertid, at Ingen hænder Dagen eller Timen for Menneskernes Søns Tilkommelse. Ingen bestemt Dag er fastsat for nogen Profeties Opfyldelse, men i Løbet af de 50 Aar, som ere henrundne siden denne Kirkes Oprættelse, har jeg holdt stadig Øje med dens Opløn og Fremgang, og forsaavidt Tiden har liggært det, ere alle Profeterne, henhørende til vor Tid og Slægt, blevne opfyldte. Fra den Tid da Guds Rige først blev oprettet paa Jorden til Nærvarende har jeg aldrig set Vækret gaa tilbage; vi have lidt Forfælgelse, vi have været drevne fra vores Hjem i Jackson County og fra Sted til Sted, vi have set vores Fædre og Mødre, vores unge Mand og Kvinder, ligge paa den vaade og kolde Jord ved Mississippi-flodens Bredder, uden Sengklaeder, alene forstolende sig paa Herren; men disse Forfælgelser kunne ikke standse Guds Riges Fremgang, de mægte Intet inod denne Kirkes Tilvært og vil fra nu af til evig Tid aldrig kunne standse Herrens Gjerning. Medens det har medtaget 50 Aar for „den Lille“ at blive til

et Tusinde“, ja over et hundrede Tusinde, vil der nu ikke behøves 30 Aar for at gjøre de Sidste Dages Hellige til en mægtig Nation.

Der ligger mig Noget paa Sindet i Henseende til Profeternes Opfyldelse, som jeg ønsker at tale om, men jeg vil først oplese nogle saa Vers, der indeholder Svaret paa en Bøn, som Joseph Smith opsendte til Herren, medens han hensat i Fængsel i Liberty, Clay County, Missouri.

Taleren laste Følgende: „Thi der er en vis Tid bestillet hvært Menneske, eftersom hans Gjerninger monne være. Og nu, Brødre, dersom I efter Eders Trængsler iagttagte disse Ting og øve Eder i inderlig Bøn og Tro for Herrens Øgne, skal han stjænke Eder Kundstab ved sin Helligaand, ja ved den uvurderlige Aandens Gave, som ikke har været aabenbaret siden Verdens Begyndelse indtil nu, og som vore Forfædre med Længsel saa skulde aabenbares i de sidste Dage af Englene for at gjøre deres Herlighed fuldkommen. De skuede den Tid, da Intet skulde stjæles for dem, da de skulde se, enten der er een eller flere Guder, da alle Troner og Herredømmer, Fyrstendømmer og Magter skulle aabenbares og forlenes dem, der have været trofaste i Jesu Kristi Evangelium. Og dersom der er Grænser for himlene, Havene, det tørre Land, Solen, Maanen og Stjernerne, skal det aabenbares i Tidernes Fyldes Husholdning, saavel som Tiden for deres Omdrejning, alle bestikkede Dage, Maaneder og Aar og disses Længde, samt Lovene for deres Tilværelse og deres forskellige Grader af Herlighed — Alt skal aabenbares, ifølge den Bestemmelse, som toges i Evighedens Raad af alle Guders Gud før denne Verden skabtes, naar enhver Trofast skal indgaa til hans uvisnelige

Hærlighed og evige Hvile. Hvorlengt kan det rindende Vand være grumset? Hvilkens Magt kan standse Himmelene? Mennesket kunde ligesaa gjerne udstrakte sin afmægtige Arme for at standse Missionslodens fastsatte Øyb, eller befale den at strømme tilbage til sine Kilder, som at forbyde den Almægtige at udgyde himmelstæne Kunderstaber over de Sidste-Dages Hellige. Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte, og hvorfør ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjørter trægte efter denne Verdens Ting og hige efter Menneskenes Ere; de have ikke lært, at Præstedommet Rettigheder ere uadstilletlig forbundne med Himmelens Kræfter og at Himmelens Kræfter ikke kunne forvaltes eller benyttes uden efter Retfærdighedens Principer. At de kunne betroes os, er sandt nok, men om vi forsøge at skjule vore Synder for at tilfredsstille vor Hovmod og forsængelige Ergjerrighed, eller vi hige efter Magt over Menneskenes Øvrns Sjæle paa nogensomhelst uretfærdig Maade, se da vige Himmelene fra os, Guds Land krankes, og da er dette Menneskets Præstedomme og Fuldmagt borte. Hørend han bliver det vaer, er han overladt til at stamppe mod Braaden, til at forfolge de Hellige og stride mod Gud. Af alvorlig Erfaring have vi lært, at dette næsten er alle Menneskers Natur og Tilbøjelighed, saafnart de komme i Besiddelse af en ringe Fuldmagt, saa at de strax begynde at øve uretfærdigt Herredomme. Heraf se vi, at Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte." (Send ny Udgave af Pagtens Bog 121 Stk.)

I de Skriftsteder, jeg har læst, er der Meget, som hentyder direkte paa vor Tid. En Del af de Blader, som Joseph modtog, vare forseglesede, idet Herren ikke havde til Hensigt at lade deres Indhold komme frem paa denne Nations Ugudeligheds Tid, eller medens de Ugudelige

endnu ere blandede med dette Folk. For Nærværende ere vi ikke stikkede til at modtage de deri indeholdte højere Principer, henhørende til evig Ophøjelse i celestial Hærlighed. Jeg har i denne Morgenstund læst disse Skriftsteder i den Hensigt at hændrage Eders Opmærksomhed paa visse Principer samt nogle Begivenheder, der for Tiden ere ved at finde Sted. Et lignende Skriftsted i Mormons Bog ligger mig paa Sindet, nemlig det 9de, 10de og 11te Kapitel af Nephis sidste Bog. Der læse vi om hvad der skal ske med Israels Hus, eller en vis Levning af Israels Hus, Lehis Efterkommere, der idag findes spredte over det amerikanske Kontinent, baade mod Nord og Syd. Idet jeg, siden jeg blev et Medlem af denne Kirke, har læst og overvejet Profetierne angaaende denne sidste, Tidernes Tysdes, Husholdning, baade i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, har jeg aldrig for et Øjeblik betvivlet, at Herrrens Ord vilde blive opfyldt. Selv om Himmelene og Jorden forgaa, skulle dog Herrrens Ord gaa i Opfyldelse. Naar en Sidste-Dages Hellig læser disse Forudsigelser, da hjænder han deres Betydning, saafremt han er i Besiddelse af Profetiens Land eller Præstedommets og Guds Land. Den samme Land vil give ham et Indblif i Fremtiden, ligesom dem, der have levet i fordums Dage Han kunde idag skrive de Forenede Staters tilkommende Historie ligesaa let, som han kunde berette om det allerede Skete, samt beskrive de Begivenheder, som ville finde Sted ved Kristi Tilmeldelses Tid, ligesaa let nu, som han kunde gjøre det 26 Aar efter at det er sket, thi disse Ting ere alle forudsagte, og hvem, der har Profetiens og Præstedommets Land, kan forstaa dem. Denne Slægts Tro eller Vantro vil ikke forhindre disse Tings Opfyldelse.

Vi have, fornemmelig fra Mormons Bog, erholdt Lamaniternes Historie. Der er lovet, at en Levning af de lamanitiske Stammer skal blive bevaret paa Jordens, hvilket Øfste indtil idag har staet fast. At de Hvide skal komme over Havet og oprette en Regjering paa dette vestlige Kontinent og at disse Lamaniter i en vis Betydning skalde bevare deres Selvstandighed overfor denne Regjering, er Noget, som blev forudsagt for lange siden. Men, ligesom Moroni, Mormon, Alma og andre Profeter, hvis Ord findes nedstrevne i Mormons Bog, forudsagde, de ere blevne drevne næsten til Ødelæggelse, indtil der nu næppe findes en Million Lamaniter i hele Nordamerika. Der synes at have været en mer eller mindre uafbrudt Kamp mellem de Nøde og de Hvide, men desnagnet ere Indianerne endnu ikke udryddede. Den anden Del af Lehis Sæd, nemlig Nephiterne, er forsvunden fra Jordens Overslade, men Lamaniterne ville ikke blive aldeles ødelagte.

Jeg ønsker at benytte denne Morgenstund til at sige Noget angaaende dette Folk samt til at afgive en Beretning om min Virksomhed iblandt dem. Jeg har udført ikke saa mange Missioner baade hjemme og i Udlændet, siden jeg blev et Medlem af denne Kirke, men jeg har aldrig haft en Mission, i hvilken jeg tog saa dyb Interesse og som jeg ansaa for saa betydningsfuld, som min Mission i det sidst forløbne Åar af mit Liv. For noget over et År siden rejste jeg sydpaa og staudsede en Tid for at arbejde i Tempel i St. George. Min Tid har i de sidste tre Åar hovedsagelig været anvendt i Templet. I flere andre af de Helliges Sættlementer bygges der nu ogsaa Templer, i hvilke vi kunne udføre Ordinancer for vores Døde, forløse vores egne og

andre Familier, og i dette Æjemed er Besalingen til at bygge Templer blevet os give, og de Hellige opfordres til at yde af deres Midler til deres Opførelse. Et Tempel er blevet bygget i St. George og andre ere under Opførelse i Manti, Logan og Salt Lake City, men der behøves endnu flere, hvori vi kunne udføre Ordinancer for baade de Levende og de Døde. Mange huusides Sløret vente paa at faa disse Ordinancer udførte for dem af Saadanne, som have Nøglerne dertil paa Jordene, og de, som ere i Besiddelse af disse Nøgler og dog forsømme at opfylde deres Pligter i saa Henfeende, paatage sig et frygteligt Ansvar. Mange af dem, som ere indgaaede i Landeverdenen uden at høre Præstediagrammets Vidnesbyrd, vilde intet anmåne det, men deres Besvarelse er usikker, indtil maaske deres Søn Jakob eller Datter Marie, deres Efterkommere paa Jordens, indgaa i Guds Tempel og udføre de nødvendige Ordinancer for dem. Deres Frelse bero paa os. Der kunde tales meget mere om denne Gjenstand, men lad det være tilstrækkeligt at sige, at det er vor Pligt som Sidste-Dages Hellige at vedblive at bygge disse Templer, indtil vi have forløst alle vores Døde. Herren har givet mange Abenbaringer i Templet i St. George. Han gav Præsident Young Abenbaringer og han har ogsaa givet mig Abenbaringer der. Han har aabenbaret mig Principer og Forklaringer af Principer, som jeg før hverken kendte eller forstod. Der er nu blevet givet Begavelser i Salt Lake City i de sidste tyve Åar, og Alle have haft eller ville have Lejlighed til at opfylde de Pligter, som de skyldte deres Venner i Landeverdenen. Jeg har selv modtaget tusind Begavelser for mine Døde i St. George Tempel, og jeg er ikke færdig

endnu. Disse Pligter paahvile Alle, og jeg fulde ikke ønske at paataage mig deres Ansvar, som forsømme dem.

Da jeg tog fra St. George besøgte jeg Arizona og tilbragte nogen Tid i Lot Smiths Stav af Zion, hvor alle Brødrene leve i den Forenede Orden. Jeg besøgte Sunset samt andre Settlementer, og opholdt mig der i ni Maaneder, idet jeg gjorde dette Sted til mit Hjem, medens jeg rejste omkring i den Del af Landet. I det Settlement, hvor jeg opholdt mig det meste af Tiden, findes omtrent et hundrede Familier. I al den Tid, jeg var der, saa jeg ikke en eneste bestjænet Mand. Ja, man kunde i Virkeligheden ingen spirituosa Drikke finde i hele Sunset, selv om man vilde søge derefter i ethvert eneste Hus. Tobaksprøgning ses aldrig iblandt Befolkningen dersteds og Brugen af Tobak paa nogen anden Maade er aldeles ukendt. Endvidere saa jeg ikke en eneste Mand eller Kvinde dersteds drikke en Kop Kaffe eller The. Jeg var selv den eneste Undtagelse. Jeg var den eneste Synder iblandt dem, og da jeg saa gamle Mænd og Kvinder paa 75 og 80 Aar afholde sig fra The og Kaffe, medens jeg, en forholdsvis ung Mand, brugte det, saa holdt jeg strax op dermed og fulgte mig meget bedre tilpas end jeg gjorde da jeg brugte det. Medens jeg befandt mig paa dette Sted syntes mine Omgivelser at være aldeles forskellige fra alle andre Steder. Jeg vidste næppe, hvad jeg fulde tale om, under mit Ophold blandt Folket der. Jeg kunde ikke berøre dem om ikke at driske sig fulde, røge Tobak eller tage Guds Navn forsængelig, thi Ingen vilde nogensinde tænke paa at gjøre noget Saadant. Jeg kunde ikke tale til dem om at ophøre med at skade deres Næstes Ejendom eller at holde deres Kør ude af Naboenes Agre, thi Kvæget blev altid godt passet

og der fandtes heller ingen Ejendom, som tilhørte Naboen, thi Alt var fælles og tilhørte dem alle, og folgelig passede Enhver paa, at Kvæget ikke kom ind paa deres egen Sæd. Der blev mig fortalt, at Brødrene alene i Sunset havde avlet omtrent 1000 Tønder Hvede sidste Aar. Broder Smith fortalte mig, at der iaa kom omtrent et tusinde Emigranter til Arizona uden Proviant, fordi Broder Jakob Hamlin, en god og trofast Mand, havde fortalt dem, at de ikke fulde tage formegen Proviant ned dem, thi de kunde faa hvad de behøvede i Sunset. De kom derfor dertil aldeles blottede for Fodemidler, og dersom Broder Smiths Host havde været knap, vilde de have lidt Mangel paa Føde. Broder Smith uddelte til dem 120,000 Pund Mel og over 50,000 Tønder Hvede til Sædeforn. Under mit Ophold der overværede jeg deres Søndagsskoler og ligeledes deres almindelige Skoler. Børnene blive godt forsøgede for og de faa en god Undervisning.

Efter at have forladt dette Sted rejste jeg opad den lille Coloradoslod til den nærmeste Indianerlandssby og gjorde mig bekjendt med Indbyggernes Sæder og Skilke. Den gamle Høvding fortalte mig, at Alting i Landsbyen gif meget ordentlig til, hvilket ogsaa bekræftedes af mine egne Jagttagelser. Han fortalte mig, at Forsørelse af Kvinder var næppe kjendt, og at dersom noget Saadant nogensinde skete, bleve Overtræderne straffet med Døden. Jeg kan sige det Samme om Mormonernes Settlementer i Sunset og Omegn.

Jeg kan frit tale om disse Ting, fordi jeg har grundet hvad jeg figer paa mine egne Jagttagelser. Bore Brødre og Søstre her, som ikke vare iblandt disse Dales første Nybyggere, ere maaske ubekjendte med de Banskeligheder, man morder, under Forsøget paa at opdyrke

et nyt Land. Dette kan imidlertid ikke midgaas og Pionerarbejdet er endnu ikke alt fuldført. Ikke længere siden end sidste Sommer kørte vi Countysædet St. John, der hovedsagelig var beboet af Mexikanere og idag behøve vi et hundrede Familier til at opdyrke disse Distrikter og tage dem i Besiddelse.

Jeg ønsker atter at henvadse Eders Opmærksomhed paa Lamaniterne. Da jeg rejste sydpaa havde jeg Lust til at gøre Bekjendtskab med deres Høvdinger. Ved mit første Besøg hos Navajoerne blev jeg varmt modtaget af deres gamle Høvding i Lejren Moan Copy. Navajoerne ere en krigersk Stamme og ligner i mange Henseender Utah-Indianerne med Hensyn til Sæder og Skilfe. Vi fik i Gjennemsnit Besøg af 50 eller 60 af dem hver Dag. Vi holdt Førsamlinger med

dem og bestræbte os for at prædike Evangeliet for dem. Ved Hjælp af et Slags Panorama viste vi dem deres Forfædres Historie fra Adam og Eva i Edens Have til Lehis Tid, tilligemed Lehis Erholdelse af Messingpladerne fra Laban, hans Indstigning og Landning paa Amerikas Øyst, Nedstigningen af Nephiternes Historie, Pladernes Forvaring i Cumorah Øsj og deres Overleverelse til Joseph Smith. Naar en Indianer bliver interesseret i Noget, der er afbildet paa Papir eller Lerred, kan man bemærke, at det har en stor Virkning paa ham. Dette Panorama var Midlet, hvorved vi bragte dem til at forstaa mange Principer, og vi afholdt et stort Antal Førsamlinger med dem.

(Forts.)

Dødsfald. Broder Hans Peter Lund, der tidligere var velbekjendt blandt de Hellige i Skandinavien, afgik ved Døden paa sin Bopæl i Huntsville, Utah, den 19de Juni, i en Alder af 58 Aar, 11 Maaneder og 3 Dage. Af døde var født i Nexo paa Bornholm, anammede Evangeliet i 1853 og rejste til Zion i 1858, efter at have tilbragt omrent fire Aar i Evangeliets Tjeneste i Danmark og Norge. I 1860 blev han sendt tilbage til disse Lande som Missionær fra Zion og virkede her med Iver og Ridkærhed i omrent tre Aar. Broder Lund var en af vores gode og trofaste Mænd, som elskede Evangeliet og Guds Nige af sit ganske Hjerte og døde fast og uroffelig i Troen.

Adresse: Jens Iver Jensen, Vindegade 37, Odense.
O. N. Stohol, Hufargatan 46, Göteborg.

Indhold.

Tale af Präf. John Taylor	321.	Nedaktionsbemærkninger:
Ahuas Familie	325.	Nødvendigheden af Forberedelse 328.
Joseph Smiths Bon i Liberty		Præf. Wm. Bridges Besøg 330.
Fængsel	327.	Tale af Eldste Wilsord Woodruff 331.

København.

Udgivet og forlagt af A. Wilhelmsen, Vorensengade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording.